

BAŽNYČIOS ŠVIETIMO KURSAS

Prezidentas Dž. Rubenas Klarkas Jaunesnysis

BAŽNYČIOS ŠVIETIMO KURSAS

Prezidentas Dž. Rubenas Klarkas Jaunesnysis

*Kreipimasis į
seminariją ir religinių vadovų
institūtą Brigamo Jango universiteto
vasaros mokykloje
Aspen Grouve, Jutoje, 1938 m. rugpjūčio 8 d.*

Paruošė Bažnyčios švietimo sistema
Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Leik Sitis, Juta

Peržiūrėtas leidimas

© 1992, 1994 Intellectual Reserve, Inc.
Visos teisės saugomos
Atnaujinta 2004
Printed in Germany

Originalas anglų kalba patvirtintas: 8/04
Vertimas patvirtintas: 8/04
The Chartered Course of Church in Education vertimas
Lithuanian

Mieli kolegos,

Yra tik keletas veikalų, vertų skaityti antrą kartą, o dar rečiau pasitaiko tokios nesenstančios vertės pasisakymų, kuriuos skaitome daug kartų ir kurie įkvepia vis naujas kartas. Prezidento Dž. Rubeno Klarko kreipimasis “Bažnyčios švietimo kursas” priklauso pastarajai grupei ir buvo išleistas iš naujo, kad jo fundamentalūs principai ir toliau įkvėptų ir motyvuotų Bažnyčios švietimo sistemos darbuotojus.

Prezidento Klarko apžvalga apie mokytojų pareigas Bažnyčioje, jos misiją ir studentų dvasinius poreikius yra naudinga, suprantama ir įkvepianti.

Tegu šis naujas leidimas primena mums, kad nors gali prireikti nepaprastos moralinės ir dvasinės drąsos jas taikyti, prezidento Klarko nubrėžtos gairės išlieka tvirtos ir nepajudinamos. Galbūt atėjo laikas visiems mokytojams peržiūrėti savo nuostatas, patikrinti, kaip jos atrodo bendrame kontekste ir ar aksiominiai “Švietimo kurso” principai bei tikslai yra visiškai pritaikomi ir naudojami.

Su geriausiais linkėjimais,
Administracijos biuras

Kai mokiausi mokykloje, man didelį išpūdį padarė didieji debatai tarp dviejų milžinų, Vebsterio ir Heino. Jų oratorinis menas, Vebsterio patriotizmo išraiškos sublimyvumas, pilietinio karo laisvei įtvirtinti prieš vergiją nuspėjimas sujaukino mane iki pačių gelmių. Debatai prasidėjo nuo nutarimo dėl valstybinių žemių svarstymo. Jie parodė, kad konstitucinėje teisėje yra didelių fundamentalių problemų. Niekada nepamiršiu Vebsterio atsakymo pirmosios pastraipos, kur jis grįžta į pačią debatų pradžią, nes argumentavimas nuklydo toli nuo savo kurso. Toje pastraipoje rašoma:

Ponas prezidente, kai jūrininkas daug dienų blaškomas giliuose vandenyse nežinomoje jūroje, jis natūraliai pasinaudoja pirmuoju audros atokvėpiu, mažiausiu saulės spinduliu tam, kad nustatytų savo koordinates ir suvoktų, kaip toli jūra nunešė jį nuo teisingo kurso. Imituodami šį apdairumą, pabandykite prieš toliau leisdami si į debatų sroves, grįžti į tašką, iš kur viskas prasidėjo, kad bent jau galėtume nuspėti, kur esame dabar. Prašau perskaityti nutarimą.

Skubu išreikšti viltį, kad jūs nemanote, jog aš manau, kad tai Vebsterio-Heino minėjimas ar kad aš jaučiuosi esąs Danielis Vebsteris. Jeigu taip manytumėte – bent vienu atveju – padarytumėte apmaudžią klaidą. Pripažįstu, kad esu senas, tačiau ne toks jau senas. Tačiau Vebsteris, regis, taip jautriai nustatė procedūrą reikaluose, kur, po klajonių tyruose ir vandenynuose, reikia grįžti į pradžią, jog aš pamaniau, kad atleisite man, jeigu aš pritaikysiu ir pasinaudosiu ta pačia procedūra ir iš naujo įvardinsiu keletą išsiskiriančių ir fundamentalių mūsų Bažnyčios švietimo kertinių akmenų.

Štai tie fundamentalūs principai:

Bažnyčia yra organizuota Dievo kunigystė. Kunigystė gali egzistuoti be Bažnyčios, tačiau Bažnyčia negali egzistuoti be kunigystės. Bažnyčios misija yra, pirma, mokyti, skatinti, padėti ir apsaugoti narį jo siekyje gyventi dvasiškai ir materialiai tobulą gyvenimą, kaip Mokytojo išdėstyta evangelijoje: “Būkite tokie tobuli, kaip jūsų Dangiškas Tėvas yra tobulas” (Mato 5:48). Antra, Bažnyčia turi dvasiškai ir materialiai palaikyti, mokyti, skatinti bei saugoti narius kaip grupę jos siekyje gyventi pagal evangeliją. Trečia, Bažnyčia turi kovingai skelbti tiesą, kviesdama visus žmones atgailauti ir gyventi paklūstant evangelijai, nes kiekvienas kelis turi susilenkti ir kiekvienas liežuvis išpažinti (žr. Mozijo 27:31).

Visame tame yra du esminiai dalykai, kurių Bažnyčiai ir kiekvienam jos nariui negalima nepastebėti, pamiršti, palikti šešėlyje ar atmesti:

Pirma, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, Tėvo Viengimis kūne, pasaulio Sukūrėjas, Dievo Avinėlis, Auka už pasaulio nuodėmes,

Atpirkėjas už Adomo nuopuolį; kad Jis buvo nukryžiuotas; kad Jo dvasia paliko Jo kūną; kad Jis mirė; kad Jis buvo paguldytas į kapą; kad trečiąją dieną Jo dvasia susivienijo su Jo kūnu, kuris vėl tapo gyva būtybe; kad Jis buvo prikeltas iš kapo ir tapo prisikėlusia būtybe, tobula Esybe, pirmuoju prisikėlimo vaisiumi; kad vėliau Jis įžengė pas Tėvą; ir kad Jo mirties dėka ir per Jo prisikėlimą visi žmonės, gimę žemėje nuo pat pradžių, bus panašiai tiesiogine to žodžio prasme prikelti. Ši doktrina sena kaip pasaulis. Jobas skelbė:

Net kai liga jau bus suėdusi mano odą, savo kūnu matysiu Dievą. Matysiu jį savo, o ne kieno kito akimis! (Jobo 19:26–27).

Prisikėlęs kūnas yra fizinis kūnas ir siela, o Jobas išreiškė didžiąją ir amžinąją tiesą. Šiuos pozityvius faktus ir kitus su jais būtinai susijusius faktus turi sąžiningai tikėti kiekvienas Bažnyčios narys.

Antrasis iš dviejų dalykų, kuriuos mes turime visiškai tikėti, yra tas, kad Tėvas ir Sūnus iš tiesų ir tikrai pasirodė pranašui Džozefui regėjime miške; kad šį regėjimą sekė nauji dangiški regėjimai Džozefui ir kitiems; kad evangelija ir šventoji kunigystė pagal Dievo Sūnaus tvarką buvo iš tikrųjų ir faktiškai atkurta žemėje, kurioje jos buvo prarastos per atkritimą nuo pirmąsios Bažnyčios laikų; kad Viešpats vėl suorganizavo savo Bažnyčią laisvuojų Džozefo Smito pasirinkimu; kad Mormono Knyga yra būtent tai, kuo ji skelbiasi esanti; kad pranašas gavo daugybę apreiškimų, kuriuose jam rodė kelią, kaip kelti, kurti, organizuoti Bažnyčią ir jos narius; kad pranašo įpėdiniai, taip pat pašaukti Dievo, gavo apreiškimus, kokių reikėjo Bažnyčiai, ir kad jie ir toliau gaus apreiškimus, nes Bažnyčiai ir jos nariams, gyvenantiems su jau turima tiesa, jų reikės daugiau; kad tai iš tiesų yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia; ir kad jos pagrindiniai įsitikinimai yra įstatymai ir principai, išdėstyti Tikėjimo teiginiuose. Šie faktai, kiekvienas iš jų, kartu su viskuo, kas būtina ir kas iš to išplaukia, turi gyvuoti nepakeičiami, nepajudinami, be paklydimų, pasiteisinimų, atskalbinėjimų ar šalinimosi; jų negalima ignoruoti ar slėpti. Be šių dviejų įsitikinimų Bažnyčia nustotų būti Bažnyčia.

Bet kuris individas, kuris nepriima šių doktrinų pilnatvės, ar tai būtų Jėzaus iš Nazareto, ar evangelijos atkūrimo ir šventosios kunigystės, nėra pastarųjų dienų šventasis; šimtai tūkstančių ištikimų, dievobaimingų vyrų ir moterų, kurie sudaro Bažnyčios narių visumą, tuo visiškai tiki ir dėl šio tikėjimo remia Bažnyčią bei jos institucijas.

Visa tai aš apibrėžiau dėl to, kad šie dalykai yra Bažnyčios pozicijos ilguma ir platumas, tiek šiame pasaulyje, tiek amžinybėje.

Žinodami savo tikrąją vietą, mes galime pakeisti savo nuostatas, jeigu reikia; mes galime iš naujo nustatyti savo teisingą kursą. Ir čia mes turime išmintingai prisiminti, kad Paulius pasakė:

Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią evangeliją, negu esame jums paskelbę, tebūnie prakeiktas (Galatams 1:8).

Grįždamas prie Websterio – Heino precedento, dabar užbaigiau skaityti rezoliucijos originalą.

Kaip jau sakiau, noriu ši bei tą pasakyti apie Bažnyčios jaunimo religinį lavinimą. Viską, ką turiu pasakyti, galima sudėti po dviem bendrais pavadinimais – mokinys ir mokytojas. Kalbėsiu labai rimtai, nes mes jau praėjome vietą, kur galime išmintingai kalbėti dviprasmiškais žodžiais ir paslėptomis frazėmis. Privalome aiškiai sakyti, ką turime omenyje, nes ant kortos pastatyta mūsų jaunimo ateitis, tiek čia, žemėje, tiek ir vėliau, taip pat ir visos Bažnyčios gerovė.

Dauguma Bažnyčios jaunimo, jūsų mokinių, yra tvirti tiek mintyje, tiek dvasioje. Pirminė problema yra palaikyti jų tvirtumą, o ne juos atversti.

Bažnyčios jaunimas ištroškęs dvasinių dalykų; jie nori mokytis evangelijos ir nori jos tiesiogiai, neiškreiptos. Jie nori sužinoti apie mano minėtuosius pagrindus – apie mūsų įsitikinimus; jie nori įgyti savo tiesos liudijimus. Dabar jie yra ne abejotojai, bet klausinėtojai, tiesos ieškotojai. Jų širdyse negalima pasėti abejonės. Didži yra mokytojo našta ir pasmerkimas, jeigu jis sėja abejonę tikinčioje sieloje.

Šie mokiniai perėmė savo tėvų ir motinų tikėjimą; jie nori jo visame paprastume ir grynume. Tėra tik keletas, kurie dar nematė jo dieviškosios galios apsimuškimų. Jie norėtų būti ne tik šio tikėjimo gavėjais, tačiau ir patys būti pajėgūs pasitelkti jį darbui.

Jie nori tikėti evangelijos nuostatais; jie nori juos suprasti tiek, kiek įstengia.

Jie pasiruošę suprasti tiesą, kuri yra tokia pat sena kaip ir pati evangelija ir kurią taip išreiškė Paulius (logikos ir metafizikos meistras, nepasiekiamas šiuolaikiniams kritikams, neigiantiems visą religiją apskritai):

Kuris žmogus žino, kas yra žmoguje, jei ne paties žmogaus dvasia? Taip ir to, kas yra Dieve, nežino niekas, tik Dievo Dvasia.

O mes gavome ne pasaulio dvasią, bet iš Dievo ateinančią Dvasią, kad pažintume Dievo mums suteiktas dovanas (1 Korintiečiams 2:11–12).

Kurie gyvena pagal kūną, tie rūpinasi kūno reikalais, o kurie gyvena pagal Dvasią – Dvasios reikalais (Romiečiams 8:5).

Aš sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs nepasiduosite kūno geismams. Mat kūno geismai priešingi Dvasiai, o Dvasios – kūnui; jie vienas kitam priešingi, todėl jūs nedarote, kaip norėtumėte.

Bet jei leidžiatės Dvasios vadovaujami, jūs nebesate įstatymo valdžioje (Galatams 5:16–18).

Mūsų jaunimas taip pat supranta ir šiuolaikiniame apreiškime paskelbtą principą:

Dabartiniu metu savo prigimtinėmis akimis jūs negalite matyti jūsų Dievo sumanymo apie tai, kas įvyks vėliau, ir šlovės, kuri ateis po daugelio suspaudimų (DS 58:3).

Dvasios galia mūsų akys buvo atvertos, ir mūsų supratimai buvo apšviesti taip, kad matytume ir suprastume Dievo dalykus...

Ir kol mes apie tai mąstėme, Viešpats palietė mūsų supratimo akis ir jos atsivėrė, ir Viešpaties šlovė sušvito aplink.

Ir mes išvydome Sūnaus šlovę, Tėvo dešinėje, ir gavome jo pilnatvės; ir priešais jo sostą matėme šventus angelus ir tuos, kurie pašventinti, garbinančius Dievą ir Avinėlių, kurie garbina jį per amžių amžius.

Ir dabar, po daugelio liudijimų, pateiktų apie jį, šis yra visų paskiausias liudijimas, kurį pateikiame apie jį: Kad jis gyvena!

Nes mes jį matėme, būtent Dievo dešinėje; ir mes girdėjome balsą, liudijantį, kad jis – Tėvo Viengimis,

kad juo, per jį ir iš jo sukuriami ir buvo sukurti pasauliai, ir jų gyventojai – Dievui užgimę sūnūs ir dukros.

Ir kol mes dar tebebuvoime Dvasioje, Viešpats mums įsakė užrašyti regėjimą (DS 76:12, 19–24, 28).

Šie mokiniai taip pat pasiruošę suprasti, ką Mozė turėjo omenyje skelbdamas:

Bet dabar mano paties akys matė Dievą; tačiau ne mano prigimtinės, bet mano dvasinės akys, nes mano prigimtinės akys nebūtų galėjusios pamatyti; nes aš būčiau turėjęs išdžiūti ir mirti jo akivaizdoje; bet ant manęs buvo jo šlovė; ir aš mačiau jo veidą, nes buvau atmainytas priešais jį (Mozės 1:11).

Šie mokiniai yra pasiruošę tikėti ir suprasti, kad visa tai susiję su tikėjimu, ir to negalima paaiškinti ar suprasti žmogiškąja logika arba bet kurio žinomo mokslo eksperimentu.

Šie mokiniai, trumpai tariant, yra pasiruošę suprasti ir patikėti, kad yra natūralus pasaulis ir yra dvasinis pasaulis; kad natūraliojo pasaulio dalykai negali paaiškinti dvasinio pasaulio dalykų; kad dvasinio pasaulio dalykų negalima suprasti ar suvokti per natūralaus pasaulio dalykus; kad negalima racionaliai pagrįsti Dvasios dalykų, nes, pirma, Dvasios dalykai nėra pakankamai žinomi ir suvokti, o antra, ribotas protas ir logika negali suvokti ar paaiškinti begalinės išminties ir pagrindinės tiesos.

Šie mokiniai jau žino, kad jie turi būti “sąžiningi, ištikimi, tyri, labdaringi, dori ir daryti gera visiems žmonėms” ir kad “jeigu yra

kas dorybingo, mylėtino, gero ar girtino – mes siekiame viso to” (Tikėjimo teiginiai 1:13) – to jie buvo mokomi nuo pat gimimo. Juos reikia visais tinkamais būdais raginti daryti tai, kas, kaip jie žino, yra teisinga, tačiau jiems nebūtina mokytis metus, kad tuo patikėtų ir tai sužinotų.

Šie mokiniai visiškai jaučia tuštumą mokymų, kurie evangelijos planą paverčia etikos sistema. Jie žino, kad Kristaus mokymai yra itin etiški, tačiau žino ir tai, kad jie yra daug daugiau. Jie pamatys, kad etika pirmiausia susijusi su šio gyvenimo poelgiais, ir paversti evangeliją tik etikos sistema reiškia pripažinti tikėjimo stoka, jeigu ne netikėjimą, tuo, kas yra virš tos sistemos. Jie žino, kad evangelijos mokymai paliečia ne tik šį gyvenimą, bet ir ateinantį, su jo išgelbėjimu ir išaukštiniu kaip galutiniais tikslais.

Šie mokiniai alksta ir trokšta, kaip ir jų tėvai prieš juos, liudijimo apie Dvasią ir jos dalykus, ir žinodami, kad neįmanoma logiškai suvokti amžinybės, jie siekia tikėjimo ir žinojimo, kuris seka tikėjimą. Savo turima Dvasia jie jaučia, kad jų siekiamas liudijimas yra puoselėjamas ir maitinamas kitų žmonių liudijimų, ir kad įgyti šį taip trokštamą liudijimą, – gyva, deginantį, sąžiningą liudijimą, kurį turi kiekvienas doras dievobaimingas žmogus, kad Jėzus yra Kristus ir Džozefas yra Dievo pranašas, – yra vertingiau už tūkstantį knygų ir pamokų, besistengiančių sutraukti evangeliją į etikos sistemą ar pabandyti protu suvokti amžinybę.

Prieš du tūkstančius metų Mokytojas pasakė:

Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?

Arba jeigu jis prašytų žuvies, nejaugi paduotų jam gyvatę? (Mato 7:9–10.)

Šie mokiniai, gimę sandoroje, gali suvokti, kad amžius, branda ir intelekto lavinimas nėra koku nors būdu ar laipsniu reikalingi bendravimui su Viešpačiu ir Jo Dvasia. Jie žino istoriją apie jaunąjį Samuelį šventykloje, apie dvylikametį Jėzų, šventykloje mokantį mokytojus, apie keturiolikmetį Džozefą, mačiusį Dievą Tėvą ir Sūnų viename šlovingiausių regėjimų, kuriuos kada nors matė žmogus. Jie ne tokie, kaip korintiečiai, apie kuriuos Paulius rašė:

Maitinau jus pienu, o ne kietu maistu, kurio jūs dar negalėjote priimti. Deja, ir dabar negalite (1 Korintiečiams 3:2).

Jie labiau panašūs į patį Paulių, kuomet jis skelbė tiems patiems korintiečiams:

Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mąščiau kaip vaikas, protavau kaip vaikas; tapęs vyru, mečiau tai, kas vaikiška (1 Korintiečiams 13:11).

Šie mokiniai, atėję pas jus, dirba vardan savo dvasinės brandos, kurios jie pasieks, jeigu jūs maitinsite juos teisingu maistu. Jie ateina pas jus, turėdami dvasinių žinių ir patirties, kurios nežino pasaulis.

Tiek apie jūsų mokinius, ir tai, kas jie yra, ir tai, ko jie tikisi, ir tai, ką jie gali. Aš pasakoju jums tai, ką papasakojote man kai kurie iš jūsų, mokytojai, ir ką man papasakojo jūsų jaunimas.

Ar galėčiau dabar pasakyti keletą žodžių jums, mokytojai? Pirmiausia, nėra tikslo ar pasiteisinimo Bažnyčios religinio mokymo programose, priemonėse ar institucijose, jeigu jaunimas nemokomas pagal evangelijos principus, apimant du didžiuosius elementus, kad Jėzus yra Kristus ir kad Džozefas buvo Dievo pranašas. Etikos sistemos dėstymas mūsų mokiniams nėra pakankamas pagrindas išlaikyti mūsų seminarijas ir institutus. Didžioji bendrojo lavinimo mokyklų sistema moko etikos. Seminarijos ir institutų mokinius, be abejo, reikia mokyti įprastinių gero ir doro gyvenimo kanonų, nes jie yra viena iš esminių evangelijos dalių. Tačiau yra didžiųjų principų, kurie apima amžinąjį gyvenimą, kunigystę, Atkūrimą ir kitus panašius dalykus, kurie išeina toli už doro gyvenimo kanonų ribų. Šiuos fundamentalius principus taip pat reikia dėstyti jaunimui; tai yra dalykai, kuriuos jaunimas turi sužinoti pirmiausia.

Pirmoji mokytojo priemonė dėstant šiuos principus yra nuosavas liudijimas apie tiesą. Jokia mokymosi, studijų apimtis ir joks scholastinių laipsnių skaičius negali pakeisti šio liudijimo, kuris yra mūsų Bažnyčios švietimo sistemos mokytojo *sine qua non*. Mokytojui, kuris neturi tikro liudijimo apie evangelijos tiesą, atskleista pastarųjų dienų šventiesiems ir jų tikėta, bei liudijimo, kad Jėzus yra Dievo Sūnus ir Mesijas, bei liudijimo apie dievišką Džozefo Smito misiją, visą jo Pirmojo regėjimo realumą, nėra vietos Bažnyčios mokyklinėje sistemoje. Jeigu bent vienas toks būtų (nors aš tikiuosi ir meldžiuosi, kad nebūtų), jis iš karto turėtų atsistatydinti; jeigu Tarpininkas žino apie tokį, kuris nepasitraukia, Tarpininkas turi paprašyti jo pasitraukti. Pirmoji prezidentūra tikisi, kad toks genėjimas bus atliekamas.

Tai nereiškia, kad tokius mokytojus turime išvaryti iš Bažnyčios – visai ne. Mes turime imtis jų atžvilgiu meilės darbo, su kantrybe ir ištverme, kad jie sužinotų tai, ką turi žinoti dievobaimingi vyrai ir moterys. Bet tai nereiškia, kad mūsų Bažnyčios mokyklose negali būti neatsivertusių mokytojų, neturinčių liudijimo.

Tačiau jums, mokytojai, neužtenka tik turėti liudijimą. Be to, jums dar reikia turėti vieną vertingiausių ir rečiausių žmogaus charakterio elementų – moralinės drąsos. Nes jeigu neturėsite moralinės drąsos išreikšti savo liudijimą, jis pasieks mokinius iškreiptas ir jiems bus sudėtinga, jeigu iš viso įmanoma, jį pajusti; silpno ar svyruojančio liudijimo dvasinis ir psichologinis efektas gali būti ne naudingas, o netgi žalingas.

Sėkmingas seminarijos ar instituto mokytojas turi turėti dar vieną retą ir vertingą charakterio savybę – moralinės drąsos dvyne, kuri dažnai su ja painiojama. Turiu omenyje intelektualinę drąsą – drąsą patvirtinti principus, įsitikinimus ir tikėjimą, kurie ne visada gali harmoningai derėti su tokiu moksliniu ar kitokiu žinojimu, kokį manosi turįs mokytojas ar jo mokslo kolegos.

Žinoma atveju, kai tikintys žmonės, užimantys atsakingas pareigas, jautė, kad tvirtindami savo tikėjimo tiesas jie gali sukelti savo netikinčių kolegų nesupratimą bei pajuoką, ir turėjo modifikuoti ar interpretuoti savo tikėjimą, jį destruktvyviai iškreipti ar netgi išsižadėti. Tokie žmonės tampa atsimetėliais ne tik prieš savo kolegas, bet ir prieš tikėjimo bendraminčius.

Tenka gailėtis (o kai kurie linkę smerkti) vyrų ir moterų, kurie, turėdami ir žinodami tiesą, mano, jog reikia jos atsižadėti ar rasti kompromisą su paklydimu, kad galėtų gyventi su netikinčiaisiais ir nepakliūti, kaip jie mano, galimon jų nemalonėn. Jų padėtis iš tiesų yra tragiška, nes tokie atsimetimai ir užglaistymai dažniausiai baigiasi kaip tik tomis bausmėmis, kurių silpnavaliai siekė išvengti. Nes pasaulis nieko taip nevertina ir negerbia, kaip žmogaus, turinčio teisingus įsitikinimus ir kovojančio už juos bet kuriomis aplinkybėmis; ir nuo nieko pasaulis taip nenusigrėžia, kaip nuo to, kuris, turėdamas teisingus įsitikinimus, nuo jų nuslysta, juos atmeta ar užmiršta. Kiekvienam pastarųjų dienų šventajam psichologui, chemikui, fizikui, geologui, archeologui ar bet kuriam kitam mokslininkui neteisingai traktuoti, išsižadėti, iškreipti, išsisukti, pamiršti, arba, blogiausia, paneigti didžiąsias fundamentalias Bažnyčios doktrinas, kurias jis išpažįsta tikis, reiškia meluoti savo intelektui, prarasti savigarbą, įskaudinti draugus, sužeisti širdis ir užtraukti gėdą savo tėvams, apjuodinti Bažnyčią bei jos narius ir netekti pagarbos tų, kurių draugystės ir pagalbos jis tokiu būdu siekė.

Aš su malda tikiuosi, kad tarp Bažnyčios švietimo sistemos mokytojų tokių nėra, tačiau jeigu tokių yra – bet kuriame jos lygyje – jie turi nueiti tą patį kelią, kaip ir mokytojas be liudijimo. Apsimetinėjimui, pretekstams, išsisukinėjimui ir atkritimui nėra ir negali būti vietos nei Bažnyčios švietimo sistemoje, nei ugdant jaunimo charakterį ir dvasią.

Štai dar vienas dalykas, į kurį reikia atkreipti dėmesį Bažnyčios institucijose: žmonės, kurie patys nėra atsivertę, yra netikintys, siekia nukreipti jaunimo ir vyresnių žmonių įsitikinimus, mokymąsi ir veiklą nuo tų, kuriais jie turi sekti, prie kitokio mokymosi, įsitikinimų ar veiklos, kuri (nors veda ten, kur eitų netikintieji) neveda mūsų ten, kur nuvestų evangelija, negali eiti pareigų, reikalaujančių dvasinio pasitikėjimo. Nesvarbu, kad tam

vadovaujančio netikinčiojo sąmonę tai veikia kaip balzamas. Tai didžiausia pasitikėjimo išdavystė; ir yra pernelyg daug pagrindo manyti, kad taip atsitiko.

Norėčiau paminėti dar kai ką, kas nutinka kitur, išpėdamas, kad taip gali atsitikti ir Bažnyčios švietimo sistemoje. Labai dažnai mūsų Bažnyčios nariai eina semtis patirties kitur. Jie lanko kursus, kurie laikomi naujaisiu žodžiu, moderniausiu požiūriu, šių dienų *ne plus ultra*; tada jie grįžta ir užverčia mus tuo nesusimąstydami, reikia mums to ar ne. Susilaikau nepaminėjęs gerai žinomų ir, tikiuosi, atpažintų atvejų. Nenoriu užgauti kieno nors jausmų.

Tačiau prieš stengdamiesi pritaikyti naujausias idėjas mokydami ar ruošdami renginius, šie ekspertai turėtų stabtelėti ir pamąstyti, jog, kad ir kiek jų nuomone, mes bebūtume atsilikę, ir kad ir kiek mes iš tiesų galime būti atsilikę kai kuriuose dalykuose, kitur mes jau esame tiesiog nepavejami, todėl mums šie metodai gali būti gerokai pasenę.

Apskritai, kalbant apie bendruomenės gyvenimą ir veiklą, apie grupinį pasilinksminimą, atidžiai suorganizuotas religines pamaldas ar renginius, teigiamą aiškiai išreikštą tikėjimą, skatinantį dvasingumą, tikrąją, kasdieninę, praktinę religiją, tvirtą troškimą ir aštriai jaučiamą poreikį tikėti Dievu, mes sėdime greitai riedančiame humanizmo vežime. Prieš imdamiesi skiepyti mums naujas idėjas, ekspertai turėtų pagalvoti, ar tie metodai, kurie turėtų ugdyti bendruomenės dvasią ar skatinti religinę veiklą grupių, kurios šiems dalykams gali būti dekadentiškos ar galbūt kurčios, tikrai mums tinka ir ar jų taikymas mūsų atžvilgiu nebus grubus, netgi šiurkštus anachronizmas.

Pavyzdžiui, jeigu dvasiškai išprususiam ir religiškai aktyviam jaunimui taikysime mokymo planus, skirtus mokyti jaunimui, nesidominčiam ir nesirūpinančiam Dvasios reikalais, mes ne tik nepatenkinsime tikrųjų religinių poreikių, bet ir sužlugdysime geriausias savybes, kurias šiandien turi mūsų jaunimas.

Aš jau minėjau, kad dvasiškai mūsų jaunimas nėra vaikai; jie gerokai labiau dvasiškai subrendę, negu pasaulis. Dvasiškai elgtis su jais kaip su vaikais, kaip su tokia amžiaus grupe elgtus pasaulis, taip pat yra anachronizmas. Dar kartą sakau, kad pro jūsų seminarijos ar instituto duris retai praeina jaunuolis, nebuvęs sąmoningu dvasinių palaiminimų gavėju, nepatyręs maldos efekto ar tikėjimo galios išgydyti ligonius, ar nematęs dvasios išsiliejimų, kuriuos pasaulis šiandien dažniausiai ignoruoja. Nereikia sėlinti iš už nugaros prie šių dvasiškai patyrusių jaunuolių ir šnibždėti religiją jiems į ausis; galite ateiti tiesiai, veidas į veidą, ir kalbėtis. Nereikia maskuoti religinių tiesų po pasaulio mantija; galite

pateikti jas atvirai, visame natūraliame pavidale. Pasirodys, kad jaunimas bijo jų ne daugiau negu jūs. Nereikia laipsniškų perėjimų, "pasakėlių prieš miegą", slaugymo, lepinimo ar kitokių vaikiškų priemonių, kurių prireikia norint pasiekti dvasiškai nepatyrusius ar netgi dvasiškai mirusius.

Jums, mokytojai, tenka didelė misija. Kaip mokytojai, jūs stovite ant aukščiausios mokslo pakopos, nes koks mokymas savo neįkainojama verte ir ilgalaikiu efektu gali lygiuotis su tuo, kuris kalba apie žmogų, gyvenusį neapbrėpiamoje vakardienoje, esantį mirtingoje šiandienoje ir būsiantį rytojaus amžinybėje. Jūsų dalykas ne tik šiame gyvenime, bet ir amžinybėje. Jūsų siekiamas palaiminimas – tai ne tik jūsų išgelbėjimas, bet ir tu, kurie ateina į jūsų šventyklos šventorių; ir šio palaiminimo, jeigu vykdysite savo pareigas, jūs pasieksite. Kokia puiki bus jūsų šlovės karūna, kurioje kaip brangakmeniai žibės išgelbėtos sielos.

Tačiau kad gautumėt šį palaiminimą ir būtumėt taip karūnuoti, jūs privalote, kartoju, privalote mokyti evangelijos. Neturite kitos funkcijos ir kitos priežasties būti Bažnyčios mokyklinėje sistemoje.

Jūs galite domėtis grynai kultūriniais ar grynai pasaulietiniais dalykais, tačiau, aš kartoju pabrėždamas, jūsų svarbiausias rūpestis, jūsų esminė ir vienintelė pareiga yra mokyti Viešpaties Jėzaus Kristaus evangelijos, kokia ji buvo atskleista šiomis pastarosiomis dienomis. Jūs turite mokyti šios evangelijos, kaip šaltiniais naudodamiesi Bažnyčios patvirtintais raštais ir žodžiais tu, kuriuos Dievas pašaukė vadovauti savo žmonėms šiomis paskutiniomis dienomis. Jūs negalite, kokiame lygyje bebūtumėte, painioti į savo darbą pasaulietinės filosofijos, kad ir, koks bebūtų jos šaltinis ar kaip patraukliai ar racionaliai ji beatrodytų. Jei taip atsitiktų, mes turėtume tiek bažnyčių, kiek yra seminarijų – ir tai yra chaosas.

Jums negalima keisti ar modifikuoti Bažnyčios doktrinų, kaip jos buvo paskelbtos Bažnyčios patvirtintuose raštuose ir per tuos, kurie turi įgaliojimą skelbti Viešpaties mintį ir valią Bažnyčiai. Viešpats paskelbė, kad Jis yra "tas pat vakar, šiandien ir per amžius" (2 Nefio 27:23).

Prašau jūsų nepulti į tą vaikišką klaidą, taip plačiai paplitusią šiandien, kuomet tikima, kad jeigu žmogus sugebėjo įvaldyti gamtos jėgas ir priversti jas dirbti jam, tai ir Dvasios tiesos yra pakeistos ar transformuotos. Gyvybiškas ir svarbus faktas yra tai, kad žmogaus paieškos Dvasios dalykų linkme nepažengė tiek, kiek materialių. Kartais atrodo atvirksčiai. Žmogaus galia protauti neatitinka jo galios įsivaizduoti. Visada prisiminkite ir puoselėkite didžiąją Užtarimo maldos tiesą:

O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų (Jono 17:3).

Tai esminė tiesa; tokios yra visos dvasinės tiesos. Jos nekinta nei atradus naują elementą, naują eterinę bangą ar sumušus greičio rekordą keliomis sekundėmis, minutėmis ar valandomis.

Jūs neturite mokyti pasaulio filosofijų, senovinių ar modernių, pagoniškų ar krikščioniškų, nes to moko viešosios mokyklos. Jūsų vienintelė sritis yra evangelija, ir ji neapribota savo pačios sferoje.

Mes mokame mokesčius, remdami institucijas, kurių funkcija yra mokyti menų, mokslo, literatūros, istorijos, kalbų ir visų pasaulietinių programų. Šios institucijos turi dirbti šį darbą. Tačiau Bažnyčios dešimtinę, mokamą su šventu pasitikėjimu, mes naudojame Bažnyčios mokyklinei sistemai palaikyti. Bažnyčios seminarijos ir institutai turi mokyti evangelijos.

Vėl ir vėl pabrėždamas šią funkciją ir taip primygtinai, kaip tai darau, aš visiškai suprantu, kad funkcijos vykdymas seminarijose ir institucijose sukels "laisvo laiko" efektą. Tačiau mūsų kursas aiškus. Jeigu mūsų seminarijose ir institucijose "laisvu laiku" negalime mokyti evangelijos, Bažnyčios doktrinų ir visų jos patvirtintų raštų, tada turime atsisakyti "laisvo laiko" ir pasistengti sukurti kitą planą, kaip dirbti evangelijos darbą tose institucijose. Jeigu kito plano sukurti būtų neįmanoma, patirtume seminarijų ir institucijų ištuštėjimą ir grįžimą prie Bažnyčios kolegijų bei akademijų. Vykstant pokyčiams, dabar mes nesame tikri, ar jų turėjo būti iki galo atsisakyta.

Turime aiškiai suvokti, kad negalime jaustis patogiai pasisavindami dar vieną dešimtinės dolerį seminarijoms ir religijos institutams išlaikyti, jeigu jis nenaudojamas tinkamam evangelijos mokymui. Dešimtinė išreiškia pernelyg daug sunkaus darbo, pernelyg daug savęs atsisakymo, pernelyg daug aukos, pernelyg daug tikėjimo, kad būtų naudojama mokyti Bažnyčios jaunimą elementarios etikos. Su šiuo sprendimu ir situacija reikia susidurti svarstant naują biudžetą. Tai sakydamas, kalbu apie Pirmąją prezidentūrą.

Viskas, kas čia pasakyta apie religinio mokymo charakterį, ir rezultatai, kurie iš esmės seka netinkamą evangelijos mokymą, visiškai ir vienodai tinka tiek seminarijoms, institutams, tiek ir kiekvienai kitai švietimo institucijai, priklausančiai Bažnyčios mokyklinei sistemai.

Pirmoji prezidentūra prašo nuoširdžios visų jūsų, vyrų ir moterų, pagalbos; jūs, dirbdami priešakinėse kovos linijose, puikiai žinote problemos, su kuria mes susiduriame, mastą, nes ji taip

gyvybiškai ir artimai įtakoja tiek mūsų jaunimo dvasinę sveikatą ir išgelbėjimą, tiek ir visos Bažnyčios ateities gerovę. Mums reikia jūsų; Bažnyčiai reikia jūsų; Viešpačiui reikia jūsų. Nesivaržykite ištiesti pagalbos ranką.

Baigdamas norėčiau atiduoti kuklią, bet nuoširdžią duoklę mokytojams. Pats daug dirbęs mokykloje – vidurinėje, koledže ir profesinėje – aš puikiai pažįstu sunkumus ir auką, kurios tai reikalauja; bet aš taip pat pažįstu augimą ir pasitenkinimą, kurį gauname pasiekę pabaigą. Tad stoviu čia puikiai žinodamas, kiek daug, o galbūt dauguma iš jūsų,ėjote iki dabartinės padėties. Dar daugiau, kuomet dėščiau mokykloje, nors ir ne itin sėkmingai, aš žinau ir jausmus tų mokytojų, kuriems nepavyksta pasiekti aukščiausio lygio ir turi pasilikti žemesniame.

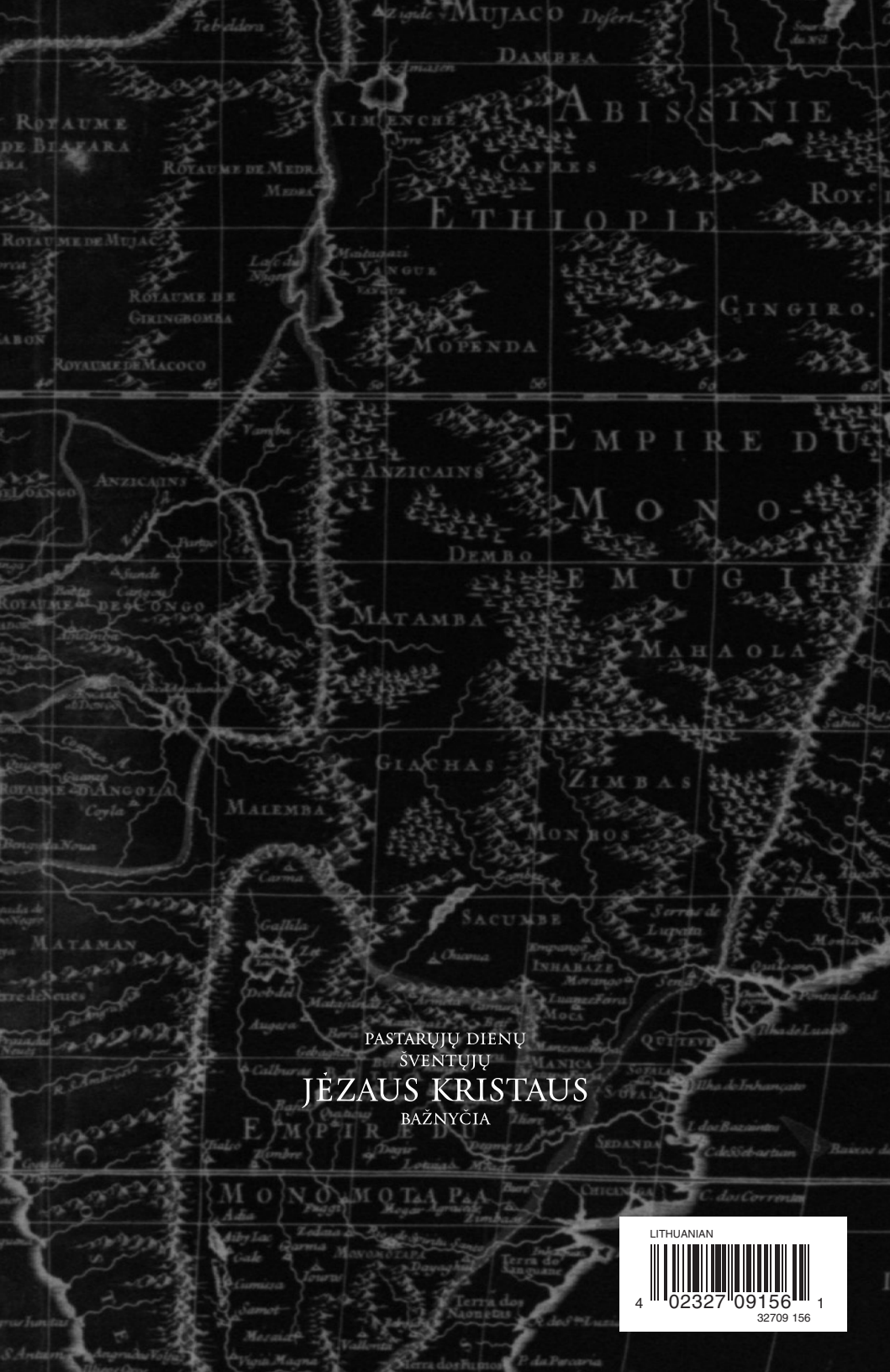
Žinau, koki gaunate tikrąjį atlygį už savo darbą ir koks jis yra menkas – gerokai, gerokai per menkas. Iš visų savo širdies gelmių norėčiau, kad jis būtų didesnis; tačiau Bažnyčios pajamos ir taip pernelyg daug išnaudojamos mokslui, todėl turiu nuoširdžiai pasakyti, kad nėra perspektyvų tikėtis greito pagerėjimo. Šių metų mokslo biudžetas Bažnyčioje yra 860.000 dolerių arba 17 procentų visų Bažnyčios išlaikymo išlaidų, kurias sudaro bendrosios administravimo, kuolų, apylinkių, skyrių ir misijų išlaidos visiems tikslams, taip pat ir gerovei bei paramai. Iš tiesų, aš norėčiau, kad žmonės plačiai klestėtų ir galėtų bei norėtų mokėti tiek dešimtinių, kiek mums reikia mūsų augimui palaikyti.

Todėl atiduodu savo duoklę jūsų darbštumui, jūsų lojalumui, jūsų aukai, jūsų norui tarnauti tiesos darbe, jūsų tikėjimui Dievu ir Jo darbu ir jūsų nuoširdžiam troškimui daryti tai, ko jūsų prašo mūsų pašventintasis vadovas ir pranašas. Ir maldauju jūsų nedaryti klaidos ir neignoruoti jūsų vadovo patarimų, arba neatsiliepti į jo norą ar atsisakyti eiti jo nurodyta kryptimi. Senovėje Dovydas, atpjaudamas Sauliaus skraistės skverną, ištarė geliančia širdimi:

Tegu Viešpats mane apsaugo, kad aš drįsau padaryti tokį dalyką savo viešpačiui – Viešpaties pateptajam, pakeldamas ranką prieš jį. Juk jis – Viešpaties pateptasis (1 Samuelio 24:6).

Telaimina jus Dievas jūsų doruose darbuose. Tegu Jis pagreitina jūsų supratimą, pagausina jūsų išmintį, apšviečia jus patirtimi, išlieja jums kantrybės, meilės, ir, tarpe kitų brangiausių dovanų, apdovanoja jus dvasine išvalga, kad jūs neabejodami atpažintumėte teismo dvasią ir priešingąją, kai jos prie jūsų artinsis. Tegu Jis atveria jums jūsų mokinių širdis ir duoda jums žinoti, kad įėję tenai jūs esate šventoje vietoje, kurių negalima nei suteršti, nei paniekinti, ar neteisinga, griauančia doktrina, ar nuodėmingu poelgiu. Tegu Jis praturtina jūsų žinias galia ir sugebėjimu mokyti teismo. Teauga jūsų tikėjimas ir liudijimai bei jūsų sugebėjimas kasdien

skatinti ir puoselėti kitų augimą – kad Siono jaunimas galėtų mokytis, stiprėti, būtų paskatintas, sutvirtintas, kad jie nekristų šalikelėje, bet žengtų į amžinąjį gyvenimą, ir jeigu jie gaus šiuos palaiminimus, jūs per juos taip pat būsite palaiminti. Viso to meldžiu vardu To, kuris mirė, kad mes galėtume gyventi, Dievo Sūnaus, pasaulio Išpirkėjo, Jėzaus Kristaus, amen.

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ

JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA

LITHUANIAN

4 02327 09156 1

32709 156